

Zásady: 22. Obrácení není naočkování Ježíše

Zásady

Obrácení není naočkování Ježíše

Zásady

Americký evangelikální kazatel Billy Sunday (rodným jménem William Ashley Sunday) (1862-1935) káže na probuzeneckém shromáždění pro 6 000 účastníků, Bloomington, Illinois, konec roku 1907 nebo začátek roku 1908. Sunday byl bývalý hráč baseballu, který se po svém obrácení k evangelikálnímu křesťanství stal jedním z nejuznávanějších kazatelů ve Spojených státech po celou první polovinu dvacátého století. (Foto: C.U. Williams/Transcendental Graphics/Getty Images)

Obrácení ke křesťanství není naočkování Ježíše

V lednu 2015 si seminaristé na dvanáctidenním lednovém kurzu o apalačském náboženství, který sponzorovala *Wake Forest University Divinity School*, vyslechli „svědectví“ dvacetiletého obyvatele Burnsvillu ve státě New York jménem Adam, který vyprávěl o svém životě plném mladických „průšvihů“ - vaření pervitinu, pití tvrdého alkoholu, rychlé jízdy - a to vše vyvrcholilo strašlivou havárií pickupu, při níž on i jeho přátelé vyvázli z toho, co mělo být jistou smrtí.

Adam si uvědomil milost tohoto strašného okamžiku a říká, že „přijal Krista jako svého osobního

Spasitele“ prostřednictvím dramatického obrácení, k velké radosti své matky, baptistky Svobodné vůle, která, jak říká, „křičela chválu Bohu po celém domě“.

Adam to nazývá „Božím zázrakem“ ve svém novém životě. Nyní káže v okresním vězení, kde ví, že by skončil, nebýt toho, že nikdo z jeho přátel při havárii nezemřel a soudce mu stejně jako Ježíš dal druhou šanci.

Adam třídě vyprávěl, že se „těžce zachránil“, což je příběh o obrácení, který ho tak proměnil, že o tom jeden seminarista poznamenal: „Dokonce i presbyteriánské studenty to přivedlo k slzám!“

Harvardský profesor William James ve své klasické knize *Varieties of Religious Experience* (Rozmanitosti náboženské zkušenosti) z roku 1902 píše:

Obrácení, znovuzrození, přijetí milosti, náboženská zkušenost, získání jistoty, to je mnoho výrazů, které označují proces, postupný nebo náhlý, jímž se dosud rozdělené a vědomě ... nešťastné já sjednocuje a stává se vědomě ... šťastným v důsledku pevnějšího uchopení náboženských skutečností. To je přinejmenším to, co obrácení obecně znamená, ať už věříme, že k takové morální změně je zapotřebí přímého Božího působení, nebo ne.

Obrácení se podle Jakuba „skládá ze dvou částí: Nepokoj a jeho řešení.“

Neklid znamená jednoduše to, „že je v nás něco špatně, jak přirozeně žijeme“. Jeho řešení zahrnuje „pocit, že jsme z této špatnosti zachráněni navázáním správného spojení s vyššími silami“.

Náboženské zkušenosti obecně a zejména zkušenosti obrácení tedy představují specifické duchovní mechanismy, jak učinit milujícího, ale transcendentního Boha bezprostředním v životě určitých duchovně „neklidných“ osob.

„Vyžadování zkušenosti obrácení od všech, kdo se chtějí hlásit ke Kristově církvi, přišlo v křesťanských dějinách poměrně později.“

Vyžadování zkušenosti obrácení od všech, kdo se chtějí hlásit ke Kristově církvi, přišlo v křesťanských dějinách poměrně později. Zatímco dramatická obrácení byla spojena s osobnostmi jako apoštol Pavel, Augustin, Terezie z Avily, Juliána z Norwiche a František z Assisi, katolické i pravoslavné křesťanství vedlo hříšníky k „jednou prožitému“ setkání s Bohem, které bylo živeno svátostnými „vnějšími a viditelnými znameními vnitřní a duchovní milosti“.

S reformací určité segmenty církve – anabaptisté, puritáni, moravští baptisté – vyžadovaly vyznání víry od všech, kdo se hlásili k církvi.

Historik z Univerzity Yale Sydney Ahlstrom poznamenává, že pro rané anglické puritány „byla konkrétní zkušenost s obrácením zpočátku jen zřídka považována za normativní nebo nutnou“, ačkoli mohla sloužit jako ujištění, že bylo přijato vyvolení. Postupně však, často z důvodu pastorační péče o ty, kteří hledali plnou jistotu, „tito nekonformní puritáni v anglikánské církvi začali stále více považovat konkrétní zkušenost znovuzrození za podstatné znamení (Božího) vyvolení“.

V „Anglické deklaraci z Amsterodamu“ (1611), vyznání víry, které sestavili zakladatelé nejstaršího baptistického sboru (1609), se uvádí: „Vyznání víry je v souladu s tím, co se stalo:

„Kristova církev je společenství věřících lidí, kteří jsou odděleni od světa slovem a Duchem Božím a

jsou spojeni s Pánem a jeden s druhým křtem na základě vlastního vyznání víry a hříchů.“

Před udělením křtu vyžadovali první baptisté, aby konvertité veřejně vyznali svou zkušenost s Boží milostí, načež o její pravosti hlasovalo shromáždění. Pokud hlasování neprošlo, byl hříšník poslán zpět k Ježíši. Individuální obrácení mělo komunitní důsledky.

Duchovní probuzení a probuzení v 18. a 19. století přispěla k tomu, že se obrácení stalo v mnoha protestantských kontextech normou.

„Duchovní probuzení a probuzení v 18. a 19. století přispěla k tomu, že se obrácení stalo v mnoha protestantských kontextech normou.“

Na táborovém shromáždění v Cane Ridge (1801) se na hranicích Kentucky sešlo nejméně 10 000 lidí, kteří si upevnili své obrácení, o čemž svědčí určitá vnější „cvičení“, která znamenala vnitřní proměnu – běh, pláč, smích, tanec, dokonce i upadání do katatonických stavů na cestě k milosti. Jako vždy provázely obrácení kontroverze. Cynici si všimli, že devět měsíců po skončení probuzení se rodilo více dětí než zachráněných duší. Jiní byli k projevům obrácení podezřívaví. Barton W. Stone, vůdce tohoto probuzení, přiznal:

Všichni, kdo mezi námi zastávali ortodoxii, se pod těmito (probuzeneckými) naukami svíjeli, ale když viděli jejich mocné účinky na lidi, přimhuřovali oči nad omyly a ze strachu nebo z jiných pohnutek nám zpočátku ostře neodporovali. Bolestně viděli, jak kazatelé probuzení při každodenní službě zanedbávají jejich Vyznání víry, a reptali nad tímto zanedbáváním.

Táborová shromáždění a sezónní probuzení se stávala stále více normativními prostředky pro „přitahování sítí“ nových obrácených. Zatímco se však koloniální kalvinisté a hraničářští probuzení trápili nad spasením, evangelisté 19. a 20. století jako Dwight L. Moody a Billy Graham proces obrácení zkracovali a vyzývali hříšníky, aby na masových probuzeneckých křížových výpravách „předstoupili“, pomodlili se „modlitbu hříšníka“ a byli spaseni.

Ve snaze zkrátit a zjednodušit obrácení pro masy a média z něj mnozí evangelisté vědomě či nevědomě udělali další produkt, který měl být konzumován obyvatelstvem zlákaným příslibem okamžitého spasitelného uspokojení.

Již v roce 1982 Richard Quebedeaux spojil „*nákup na splátky*“, kterým si američtí spotřebitelé zajišťují okamžité materiální potřeby, se „*snadnou milostí*“, kterou američtí křesťané získávají obrácení. V témže roce Samuel Hill a Dennis Owen dospěli k závěru, že tento moment okamžitého obrácení: „*Je to, jako bychom vytvořili spotřebitele hnutí znovuzrození, kteří zamrzli v hodině, kdy poprvé uvěřili.*“

O čtyřicet let později počet křesťanských obrácení, stejně jako návštěvnost bohoslužeb, početně klesá, a to od jižanských baptistů až po mormony. Na americkém veřejném prostranství se zdá, že vyznavači křesťanství napříč spektrem mají často daleko k takovým plodům Ducha, jako jsou „*láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, sebeovládání*“.

Odolejme obrácení jako naočkování Ježíše, spásné transakci, která jednou provždy zajistí duchovní jistotu v tomto i příštím světě. Obrácení ke Kristu, ať už začíná jakkoli, je celoživotním pokračováním víry.

Slova zesnulého Williama Sloane Coffina vystihují tento okamžik:

Co je to víra? Víra je být uchopen silou lásky. Víra je poznání, že to, co dělá Boha Bohem, je nekonečné milosrdenství, nikoli nekonečná kontrola; nikoli moc, ale nekonečná láska. Víra je poznání, že pokud se Ježíš o Vánocích stal podobným nám, bylo to proto, abychom se my mohli stát podobnějšími jemu. Víme, co to znamená: když sledujeme, jak Ježíš uzdravuje nemocné, dává sílu chudým a pohrdá mocnými, vidíme průzračně Boží moc v akci.

Uchopení mocí lásky? To přece stačí, aby to přivedlo k slzám i baptisty!

BILL LEONARD

[Baptist News Global](http://BaptistNewsGlobal.com)

Bill Leonard

Bill Leonard

Bill Leonard je zakládajícím děkanem a emeritním profesorem baptistických studií a církevních dějin James a Marilyn Dunnových na Wake Forest University School of Divinity ve Winston-Salem, NC. Je autorem nebo editorem 25 knih. Rodilý Texasan žije ve Winston-Salem se svou ženou Candyce a jejich dcerou Stephanie.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)